ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΤΟΣ Κ'. ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 21 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1900 **ΑΡΙΘ. 3**

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ . . . . . (πρόεδρος)
† Ὁ Μέγας Πρωτοσύγκελλος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
† Ὁ Ἀρχιγρ. τῆς Ἱ. Συνόδου ΦΩΤΙΟΣ (ταμίας)
† Ὁ Μέγας Ἀρχιδιάκονος ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ
ΧΡ. ΠΑΠΑ-Ι-ΩΑΝΝΟΥ (γραμματεύς)

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 8
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ 25

ἐξαμηνιαία τὰ ἡμίση

Ἡ Συνδρομὴ προκαταβάλλεται

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1 Ἰανουαρίου

ΔΙΑΨΕΥΣΙΣ

Πρό τινος χρόνου ἐδημοσιεύθη ἔν τινι ἐγχωρίῳ φύλλῳ ὅτι οἱ Πατέρες Μονῶν τινων καὶ ἰδίᾳ ἐν τῇ περιφερείᾳ Ἀτταλείας ἐκποιοῦσιν εἰς ξένους περιηγητὰς ἀντὶ εὐτελοῦς τιμῆς ἀρχαῖα ἐκκλησιαστικὰ κειμήλια τῶν Βυζαντινῶν χρόνων. Γενομένης ἁρμοδίως τῆς προσηκούσης ἐξετάσεως καὶ ἐξακριβώσεως, κατεδείχθη ὅτι τὰ δημοσιευθέντα ἦσαν ὅλως ἀνυπόστατα, ἅτε οὐδεμιᾶς ἀπεμπολήσεως κειμηλίου τινὸς εἰς τὰ ὑποδεικνυόμενα μέρη παρ' οὐδενὸς γενομένης.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά— Μία ἐπιγραφὴ ἀνεξήγητος — Σχέσις τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὴν ἐπιστήμην τὴν πολιτικὴν καὶ τὸν πολιτισμὸν — Τὸ Γηρομέριον Σταυροπηγιακὴ Μονὴ καὶ ἐξαρχία ἐν Θεσπρωτίᾳ — Κοινοποιήσεις.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ Α. Θ. Π. ἐν τοῖς ἀνακτόροις. — Χθὲς ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ ἄρχοντος Μ. Λογοθέτου Σταυράκη Ἀριστάρχου βέη μετέβη εἰς τὰ ἐν Γιλδὶζ αὐτοκρατορικὰ ἀνάκτορα καὶ ὑπέβαλεν ἁρμοδίως τῷ σεπτῷ ἡμῶν Ἄνακτι Σουλτὰν Ἀβδοὺλ Χαμὴτ Χὰν τὰς ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Βαϊράμιου εὐχὰς τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους ἡμῶν.

Εἶτα ἡ Α. Θ. Π. συγχαρεῖσά τισι τῶν ἀνωτέρων ἀνακτορικῶν ὑπαλλήλων ἐπεσκέψατο τὴν Α. Υ. τὸν πρωθυπουργὸν καὶ πάντας τοὺς ἐξοχωτάτους ὑπουργούς.

—*Ἐκλογὴ Μητροπολίτου Κυζίκου.* — Τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Κυζίκου χηρευσάσης πρό τινος ἕνεκα τοῦ θανάτου τοῦ ἀοιδίμου μητροπολίτου αὐτῆς κυροῦ Νικοδήμου, ἡ ἁγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος ἐν τῇ τακτικῇ αὐτῆς συνεδρίᾳ τῆς παρελθούσης Τρίτης ἐσκέψατο περὶ ἐκλογῆς διαδόχου. Προταθέντων τοίνυν ὑποψηφίων τῶν σεβασμιωτάτων μητροπολιτῶν Νικαίας Σωφρονίου, Θεσσαλονίκης Ἀθανασίου καὶ Ρόδου Κωνσταντίνου καὶ ψήφων κανονικῶν γενομένων ἐν τῷ πανσέπτῳ πατριαρχικῷ ναῷ, ἅμα τῇ λήξει τῆς συνεδρίας, ἐξελέγη μητροπολίτης Κυζίκου ὁ σεβασμιώτατος μητροπολίτης Ρόδου Κωνσταντῖνος.

Ἡ ἀξιότιμος Δημογεροντία τῆς πόλεως Ἀρτάκης, Δαρδανελλίων καὶ Πανόρμου τηλεγραφικῶς ὑπέβαλον τῇ Ἐκκλησίᾳ τὰς εὐχαριστίας καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ τοῦ νέου μητροπολίτου αὐτῶν Κωνσταντίνου.

— *Συνέντευξις.*—Τῇ Τρίτῃ οἱ ἐκ τῶν συνοδικῶν ἀρχιερέων σεβασμιώτατοι μητροπολῖται Σερβίων καὶ Κοζάνης Κωνστάντιος καὶ Ἐλευθερουπόλεως Διονύσιος ἐν συνοδίᾳ τοῦ ἄρχοντος Καπουκεχαγιὰ Ἀντωνίου ἐφέντη Οἰκιάδου, μεταβάντες παρὰ τῇ Α. Υ. τῷ ὑπουργῷ τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῶν θρησκευμάτων Ἀβδουλραχμὰν πασᾷ, ἔσχον συνέντευξιν περὶ διαφόρων ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων μετά τε τῆς Α. Ὑψηλότητος καὶ τῆς Α. Ε. τοῦ ἐπὶ τῶν θρησκευτικῶν ὑποθέσεων τμηματάρχου Ζιβὲρ Βέη.

— *Ἐπισκέψεις.*— Ὡσαύτως ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Βαϊράμιου χθὲς καὶ σήμερον ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. ἐπεσκέψατο τοὺς ἐν διαθεσιμότητι ὑπουργοὺς καὶ ἄλλους ἀνωτέρους τοῦ κράτους λειτουργοὺς καὶ μεγιστᾶνας ἡ Α. Πανοσιολογιότης, ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος Χρυσόστομος ἐν συνοδίᾳ τοῦ ἄρχοντος Καπούκεχαγια Ἀντωνίου ἐφέντη Οἰκιάδου.

—*Ἐπέτειοι ὀνομάτων.*—Ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης εὐηρεστήθη νὰ διαβιβάσῃ τῇ Δευτέρᾳ, μνήμῃ τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἀντωνίου τοῦ

Μεγάλου, τὰς πατριαρχικὰς αὐτοῦ προσρήσεις καὶ εὐχὰς τοῖς τὴν ἐπέτειον ὀνοματικὴν ἑορτὴν ἄγουσιν ἀξιοτίμοις Α. Σούρλα Α. Μάγκῳ καὶ τῷ ἄρχοντι Καπουκεχαγιᾷ τῶν Πατριαρχείων Α. Οἰκιάδῃ ἐρέντῃ διὰ τοῦ πανοσιολ. Μ. Ἀρχιδιακόνου Λαυρεντίου, συγχαρῇ δὲ τηλεγραφικῶς τῷ ἐν Παρισίοις διατρίβοντι Α. Ψυχάρῃ. Τῇ Τρίτῃ δέ, μνήμῃ τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου, ἡ Α. Θ. Π. συνεχάρη τηλεγραφικῶς τοῖς ἑορτάζουσι μητροπολίταις Θεσσαλονίκης, Ἀδριανουπόλεως, Ἰκονίου, Μιτυλήνης, Καστορίας καὶ Σισανίου.

—*Διορισμός.*—Μέλος τῆς εἰσηγητικῆς ἐπιτροπῆς τῆς ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου διωρίσθη ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τοῦ παρελθόντος Σαββάτου ὁ ἐκ τῶν συνοδικῶν σεβασμιώτατος μητροπολίτης Σηλυβρίας Κωνστάντιος εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ ἀποχωρήσαντος μητροπολίτου Πελαγονίας Ἀμβροσίου.

—*Ἐκλογὴ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας.* — Ὁ πανοσιολογιώτατος Τοποτηρητὴς τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου Ἀλεξανδρείας Πρωτοσύγκελλος Μελέτιος ἤγγειλε τῇ Α. Θ. Π. τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Φωτίου, τηλεγραφικῶς μὲν τῇ παρελθούσῃ Δευτέρᾳ, διὰ γράμματος δὲ χθές.

Ἐκ τούτου καταφώρως τετεχνασμένη καταδείκνυται ἡ ὑπὸ ἐγχωρίου ἐφημερίδος ἀναγραφεῖσα πρό τινος εἴδησις ὅτι δῆθεν ἡ Α. Θ. Π. συνεχάρη τηλεγραφικῶς τῷ νέῳ Πατριάρχῃ Ἀλεξανδρείας.

Τοῦ λόγου δὲ περὶ τετεχνασμένων εἰδήσεων προκειμένου, σημειοῦμεν ὅτι παραπλησία ἐτύγχανε καὶ ἡ πρό τινος ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἐφημερίδος ἀναγραφεῖσα ὅτι δῆθεν ὁ ἐνταῦθα πράκτωρ τῆς Βουλγαρίας Γκέσωυ ἐπεσκέψατο πρό τινος τὴν Α. Θ. Παναγιότητα.

—*Ἐπαρχία Ἰκονίου.*—Τῶν κατοίκων τῆς ἐπαρχίας Ἰκονίου διαβιβασάντων τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐσχάτως ἀναφορῶν, ἄλλων μὲν ὑπέρ, ἄλλων δὲ κατὰ τοῦ πανιερωτάτου μητροπολίτου Ἰκονίου Ἀθανασίου, ἡ ἁγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς παρελθούσης Τρίτης ἐνέκρινεν ὅπως ζητηθῇ ἡ ἐπὶ τῶν διατυπουμένων κατηγοριῶν ἀπολογία τῆς Α. Πανιερότητος.

— *Ἐπίσκοπος Μετρῶν καὶ Ἀθύρων.* — Ἀπὸ πολλοῦ τυχὼν τῆς ἀδείας τῆς Ἐκκλησίας σήμερον ἀφίκετο εἰς βασιλεύουσαν χάριν ἰδίων ὑποθέσεων ὁ θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος Μετρῶν καὶ Ἀθύρων Ἰωακείμ, ὅς καὶ κατευθυνθεὶς εἰς τὰ Πατριαρχεῖα ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Παναγιότητα.

—*Μονὴ Εἰκοσιφοινίσσης.*—Ἡ ἁγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος ἔχουσα ὑπ' ὄψιν τὴν ἔκρυθμον οἰκονομικὴν κατάστασιν, ἐν ᾗ ἀπό τινος διατελεῖ ἡ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Δράμας ἱερὰ Πατριαρχικὴ καὶ Σταυροπηγιακὴ Μονὴ τῆς Εἰκοσιφοινίσσης, ἔν τινι τῶν συνεδριῶν αὐτῆς τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος προέβη εἰς λῆψιν συντονωτέρων μέτρων ὑπὲρ βελτιώσεως τῆς καταστάσεως ταύτης. Οὕτω κρίνασα ἀναγκαῖον τὸν διορισμὸν ἡγουμένου τῆς Μονῆς ἔξωθεν, διώρισεν ἐξ ὀρθρικίου τοιοῦτον τὸν τέως προϊστάμενον τῆς ἐν Κοντοσκαλίῳ ἁγίας Ἐλπίδος πανοσ. ἀρχιμανδρίτην Μακάριον Σκλαβίδην, ἀπήλλαξε δὲ τῶν καθηκόντων αὐτοῦ τὸν τέως ἐξ ὀρθρικίου ὡσαύτως καὶ προσωρινῶς τοιοῦτον Γερμανόν. Πρὸς τούτοις θεωρήσασα συντελεστικὸν τὸν διορισμὸν δύο λαϊκῶν μελῶν, ἐκλεγομένων τοῦ ἑνὸς ἐκ τῆς ἐπαρχίας Δράμας, καὶ τοῦ ἑτέρου ἐκ τῆς ἐπαρχίας Ἐλευθερουπόλεως, μελλόντων δὲ ἵνα σὺν τῷ ἡγουμένῳ ἐποπτεύωσι τὰ τῆς ὑλικῆς διαχειρίσεως τῆς εἰρημένης Μονῆς, διεβίβασε τὴν ἀπόφασιν αὐτῆς ταύτην τοῖς οἰκείοις μητροπολίταις διὰ τὰ περαιτέρω. Συγχρόνως δὲ προέβη εἰς διορισμὸν εἰδικοῦ γραμματέως τῆς Μονῆς ἐκλέξασα τοιοῦτον τὸν ἐκ τῶν ἀρχαίων ἀποφοίτων τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀναστάσιον Παναγιωτίδην.

ΜΙΑ ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΑΝΕΞΗΓΗΤΟΣ.

Εἰς ὀλιγόωρον ἀπὸ τῶν Χανίων τῆς Κρήτης ἀπόστασιν καὶ ἐν λαμπροτάτῃ θέσει τῆς χερσονήσου Ἀκρωτηρίου ὑπάρχει ἡ Ἱερὰ Μονὴ τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἡ ἐπιλεγομένη τῶν Τζαγκαρόλων, ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τῶν κτιτόρων αὐτῆς, ἀδελφῶν Ἱερεμίου καὶ Λαυρεντίου τῶν Τζαγκαρόλων.

Οἱ δύο οὗτοι ἀδελφοί, κατὰ τὰς σωζομένας πληροφορίας καὶ παραδόσεις, ἦσαν Ἐνετοὶ εὐπατρίδαι τοῦ δυτικοῦ δόγματος, ζήσαντες κατὰ τὸν ιζ' αἰῶνα.

Τὴν ὀρθόδοξον ἀνατολικὴν θρησκείαν ἀσπασθέντες καὶ μοναχοὶ γενόμενοι, μετέβησαν εἰς τὴν νῆσον καὶ ᾠκοδόμησαν, ἰδίαις δαπάναις, τὴν μεγαλοπρεπῆ ἐκείνην Μονήν, ἧς ὁ ναὸς καὶ πάντα τὰ ἐξαρτήματά εἰσιν οὐκ εὐκαταφρονήτου ἀρχιτεκτονικῆς τέχνης.

Κατὰ τὴν εἴσοδον τῆς Μονῆς ὑπάρχει ἡ χρονολογία 1631. Ἐκατέρωθεν δὲ τῆς κυρίας πύλης τοῦ ναοῦ ὑπάρχουσι δύο ἐπιγραφαί, ἡ μὲν ἑλληνιστί, ἡ δὲ λατινιστί, ἐν αἷς μνημονεύονται τὰ ὀνόματα τῶν κτιτόρων Ἱερεμίου καὶ Λαυρεντίου, κάτωθεν δὲ τῆς ἑλληνιστὶ κεχαραγμένης ἐπιγραφῆς ὁρᾶται ἡ χρονολογία 1634. Οὐδεμία λοιπὸν ἀμφιβολία ὑπάρχει ὡς πρὸς τὴν ἐποχὴν τῆς ἀνεγέρσεως τῆς Μονῆς.

Ὅτε, ἐν τῇ νήσῳ ἔτι διατρίβων, ἐπεσκέφθην τὸ πρῶτον τὴν Μονὴν ταύτην, εὗρον ὡς Ἡγούμενον αὐτῆς τὸν βραδύτερον ἐπίσκοπον Ἱερο-Σιτείας γενόμενον Γρηγόριον Παπαδοπετράκην, ἄνδρα λόγιον, ὃς ἐπεδείξατό μοι ἐν χειρογράφῳ τὴν ὑπ' αὐ-

Μεγίστη Μονή

τοῦ, κατόπιν πολλῶν μελετῶν καὶ ἀναζητήσεων, συγγραφεῖσαν ἱστορίαν τῆς Μονῆς μετὰ βιογραφίας τῶν κτιτόρων αὐτῆς.

Ἡ τε βιογραφία τῶν ἀδελφῶν Τζαγκαρόλων καὶ ἡ καθόλου ἱστορία τῆς Μονῆς ἐστιν ἄγαν ἐνδιαφέρουσα. Ἀλλὰ περὶ τούτου μὴ ὄντος τοῦ λόγου ἐνταῦθα, ἐρχόμεθα ἀμέσως εἰς τὸ κύριον θέμα διὰ τῶν βραχειῶν τούτων γραμμῶν.

Εἰς διάφορα μέρη τῆς Μονῆς φαίνονται ὁλόγραφοι ἐπιγραφαί. Μία ἐξ αὐτῶν εἶνε ἡ ἑπομένη.

ΕΙC ΘC ΕΝ ΤΡΙΣΙ ΚΑΙ ΤΑ ΤΡΙΑ ΕΝ.

Ὑπερθεν δὲ μιᾶς κρήνης ἀναγινώσκεται ἡ ἄλλοθεν γνωστὴ ἐπιγραφή.

Νιψον ἀνομήματα μὴ μόναν ὄψιν.

Ἀλλ' ἡ μᾶλλον ἐνδιαφέρουσα ἐπιγραφὴ εἶνε ἡ ἐγκεχαραγμένη ἐπὶ τῆς προσόψεως τοῦ κυρίως ναοῦ, ὕπερθεν τῆς κυρίας πύλης, ἀποτελουμένη δ' ἐκ τῶν ἑπομένων ἓξ γραμμάτων.

ΒΓΝΘΤΠ

Τὰ γράμματα ταῦτα, ἐν μεγάλῳ σχήματι κεχαραγμένα, πολλαχῶς ὑπὸ πολλῶν ἡρμηνεύθησαν καὶ διάφορος ὑπὸ διαφόρων ἐξήγησις ἐδόθη εἰς αὐτά.

Ἡ πρώτη ἐξήγησις, ἥτις, ἐδόθη εἰς τὰ γράμματα ἐκεῖνά ἐστιν ἡ ἑξῆς :

Βάθος Γνώσεως, Ὕψιστος Θεός, Τρισυπόστατος, Παντοκράτωρ.

Τὴν ἑρμηνείαν ταύτην ἀποδέχεται καὶ ὁ ἀρχαιολογῶν ἄγγλος περιηγητὴς Pashley καὶ ταύτην ἀναγράφει εἰς τὸ περὶ τῆς ἐν λόγῳ Μονῆς κεφάλαιον τοῦ ἀξιολόγου συγγράμματος αὐτοῦ Travels in Grete London MDCCCXXXVII.

Ἄλλοι δὲ πάλιν, παραδέχονται μὲν κατ' ἀρχὴν τὴν ἑρμηνείαν ταύτην, διορθοῦσιν ὅμως αὐτὴν ὡς ἑξῆς :

Βάθος Γνώσεως, Ὑψίστου Θεοῦ, Τρισυποστάτου, Προσκυνουμένου·

Ὁ προμνημονευθεὶς ὅμως ἡγούμενος, ὁ εἰδικώτερον εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Μονῆς ἀσχοληθεὶς καὶ ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν μελέτην καὶ ἑρμηνείαν τῆς εἰρημένης ἐπιγραφῆς ἐνδιατρίψας, ἡρμήνευσεν αὐτὴν οὕτω :

Βαῖνε, Γήϊνε, ὕμνησον, Θεόν, Τρισυπόστατον, Παντοκράτορα.

Ἄλλοι δὲ πάλιν διορθοῦσι τὴν ἀνωτέρω ἐξήγησιν ὡς ἑξῆς :

Βάδισον γοργῶς ὑμνῆσαι Θεὸν Τρισυπόστατον, Παντοδύναμον.

Τὸ καθ' ἡμᾶς, αἱ ἀνωτέρω ἀναγραφεῖσαι ἑρμηνεῖαι δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς αὐθεντικαί, διότι ἐπὶ οὐδεμιᾶς ἱστορικῆς ἐνδείξεως, αὐθεντικόν πως κῦρος παρεχούσης, στηρίζονται. Ἐπίσης δὲ καὶ πᾶσα ἄλλη ἐξήγησις, ἣν δύναταί τις ν' ἀποδώσῃ εἰς τὰ ἓξ ἐκεῖνα γράμματα, ἐκ τῆς ταὐτότητος τῶν γραμμάτων τούτων πρὸς τ' ἀρχικὰ γράμματα ἓξ διαφόρων τάξεων, ἔσεται ὅλως ὑποθετική, καθόσον δὲν πρόκειται νὰ ἑρμηνευθῇ ἡ ἐπιγραφὴ ἐκείνη διὰ τοῦ συνδυασμοῦ πέντε λέξεων, πλήρη ἔννοιαν ἀποδιδουσῶν καὶ ἐχουσῶν ὡς ἀρχικὰ γράμματα τὰ τὴν ἐπιγραφὴν ἀποτελοῦντα. Ζητητέα ἡ ἀληθὴς σημασία, ὑπὸ τὴν ὁποίαν οἱ κτίτορες ἐνεχάραξαν τὴν ἐπιγραφὴν ἐκείνην.

Μεθ' ὅλας τὰς ἐρεύνας, ἃς ἐποιησάμεθα κατὰ τὰς ἀνὰ τὴν νῆσον ἅπασαν πολλὰς περιοδείας ἡμῶν, οὐδεμίαν μαρτυρίαν, οὐδεμίαν ἔνδειξιν ἱστορικὴν ἢ παράδοσιν ἀνεύρομεν, βοηθοῦσαν εἰς τὴν ἀκριβῆ τῆς περὶ ἧς πρόκειται ἐπιγραφῆς ἑρμηνείαν.

Καθ' ἡμᾶς οὖν ἡ ἐν λόγῳ ἐπιγραφὴ δὲν ἡρμηνεύθη ἀκριβῶς εἰσέτι. Πιθανὸν δ' ἡμέραν τινὰ ν' ἀνευρεθῇ ἡ ἀληθὴς αὐτῆς σημασία ἔν τινι περὶ τῆς Μονῆς συγχρόνῳ ἐγγράφῳ, ὅπερ ἀφεύκτως θὰ ὑπάρχῃ ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις τῆς Ἐνετίας ὅπου εὑρίσκονται κατατεθειμένα ἅπαντα τὰ ὀγκώδη τῆς μακρᾶς Ἐνετικῆς κυριαρχίας ἀρχεῖα.

Ὁ Μέγας Ῥήτωρ
Α. Ε. ΚΟΠΑΣΗΣ.

ΣΧΕΣΙΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΗΝ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΝ*

Β'.

Δευτέρα σπουδαιοτάτη σφαῖρα, ἐν ᾗ ἐκφαίνεται ἡ ἀνθρωπίνη δρᾶσις, εἶνε ἀναμφιβόλως ἡ πολιτική. Ποίαν δὲ σχέσιν καὶ κοινωνίαν πρὸς τὴν σφαῖραν ταύτην ἔχει τὸ ἔργον καὶ ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ, ὅτι δηλ. οὐδεμίαν, τοῦτο δὲν χρήζει ἀποδείξεων. «Ἄνθρωπε, τίς με κατέστησε δικαστὴν καὶ μεριστὴν ἐφ' ὑμᾶς» (Λουκ. 12, 14), ἦτο ἡ ἀπάντησις τοῦ Ἰησοῦ, ὅτε παρεκλήθη νὰ λύσῃ κλη-

* Συνέχεια παρελθόντος ἔτους ἀπὸ σ. 498—501.

ρονομικήν τινα διαφοράν. Ὅτε δὲ οἱ Φαρισαῖοι, θέλοντες νὰ περιπλέξωσι τὸν Ἰησοῦν εἰς ζητήματα πολιτικά, ἀπέτειναν πρὸς αὐτὸν τὴν γνωστὴν πονηρὰν ἐρώτησιν «ἔξεστι δοῦναι κῆνσον Καίσαρι ἢ οὔ;» (Ματθ. 22,17), οὗτος εἰς ἀπάντησιν ἐδήλωσε κατηγορηματικῶς ὅτι τὸ ἔργον αὐτοῦ ὡς ἔργον τοῦ Θεοῦ δὲν δύναται νὰ ἔχῃ σχέσιν πρὸς ὑποθέσεις πολιτικάς, ὑποδείξας ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὐδέποτε ὀφείλει νὰ συγχέῃ τὰ πρὸς τὸν Θεὸν καθήκοντα αὐτοῦ μετὰ τῶν πρὸς τὴν πολιτικὴν ἐξουσίαν. Ἀλλὰ μήπως καὶ εἰς τὸν Πιλάτον δὲν ἀνεγνώρισεν ὅτι ἡ ἐξουσία ἦτο δεδομένη εἰς αὐτὸν ἄνωθεν (Ἰω. 19,11), χωρὶς νὰ συζητήσῃ κατὰ πόσον ἦτο κανονικὴ ἢ παράνομος ἡ ἐπ' αὐτοῦ καὶ τῆς Ἰουδαίας κοσμικὴ ἐξουσία τῶν Ρωμαίων;

Ἀλλὰ καὶ ὁ μέγας ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν τὴν εἰς τοὺς κοσμικοὺς ἄρχοντας ὑποταγὴν συνιστᾷ οὐχὶ ἁπαξ εἰς τοὺς χριστιανούς, καὶ δὴ «οὐ μόνον διὰ τὴν ὀργὴν (=διὰ τὸν φόβον τῆς τιμωρίας), ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν συνείδησιν» (Ρωμ. 13,5), οὐδαμοῦ ποιῶν διάκρισιν μεταξὺ νομίμων καὶ αὐθαιρέτων, ὁμοπίστων καὶ ἀλλοπίστων, ἀγαθῶν καὶ κακῶν ἀρχῶν. Τίς βασιλεὺς ἠδύνατο νὰ εἶνε ἀπεχθέστερος εἰς τὸν ἀπόστολον Πέτρον τοῦ βασιλέως Ἡρῴδου, ὅστις ἐπιβαλὼν τὰς χεῖρας τοῦ κακῶσαί τινας ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἀνελὼν Ἰάκωβον τὸν ἀδελφὸν Ἰωάννου προσέθετο συλλαβεῖν καὶ τὸν Πέτρον αὐτὸν καὶ πιάσας ἔθετο εἰς τὴν φυλακὴν (Πράξ. 12,1—3); Καὶ ὅμως ὁ ταῦτα ὑποστὰς ἀπόστολος Πέτρος δὲν ἐξαιρεῖ καὶ τὸν Ἡρῴδην τοῦτον, ἢ μᾶλλον αὐτὸν ἴσως ἔχει ὑπ' ὄψει, ὅτε παραγγέλλει εἰς τοὺς πιστοὺς τὴν εἰς τὸν βασιλέα καὶ τοὺς ἡγεμόνας ὑποταγὴν (Α΄ Πέτρ. 2,13—14).

Κατὰ τοὺς χρόνους τῶν διωγμῶν ἡ κοσμικὴ τῶν Ρωμαίων ἐξουσία κατεδίωκε τοὺς χριστιανοὺς ὡς πολιτικοὺς ἐγκληματίας, ὄχι διότι πράγματι οὗτοι ἦσαν τοιοῦτοι, ἀλλὰ διότι οἱ ἐθνικοὶ διῶκται, παρ' οἷς ἡ θρησκεία ἦτο ἀναποσπάστως συνδεδεμένη πρὸς τὸν πολιτικὸν βίον καὶ τὴν λοιπὴν κοινωνικὴν δρᾶσιν, οὐδὲ νὰ φαντασθῶσιν ἠδύναντο ὅτι πράγματι οἱ ὀπαδοὶ τῆς νέας θρησκείας δὲν ἐπεδίωκον πολιτικοὺς σκοπούς. Καὶ ὅμως καὶ οὕτως ἀδίκως διωκόμενοι καὶ τυραννούμενοι οἱ χριστιανοὶ ἔμενον μετὰ καρτερίας καὶ ὑπακοῆς πιστοὶ εἰς τὰς τεταγμένας ἐπ' αὐτῶν ἀρχάς. Ἀλλὰ καὶ ὅτε ὁ χριστιανισμὸς ἐγένετο θρησκεία τοῦ κράτους, καὶ τότε δὲν μετήλλαξε τὰς πρὸς τὴν πολιτικὴν ἐξουσίαν σχέσεις καὶ συμπεριφοράν. Μήπως δὲν ἠνέχθησαν καὶ μετὰ ταῦτα οἱ χριστιανοὶ τοῦ βυζαντινοῦ κράτους βασιλεῖς ἐθνικοὺς καὶ αἱρετικούς; Ξένη πρὸς τὴν πολιτικὴν ἡ ὀρθοδοξία, οὐδέποτε συνεταύτισε τὴν τύχην αὐτῆς πρὸς σύστημά τι πολιτικόν, διὸ καὶ ἐπέζησε τοῦ ρωμαϊκοῦ κράτους, θὰ ἐπιζήσῃ καὶ ἄλλων πολιτικῶν συστημάτων καὶ θέλει ὑπάρχει ἀσινὴς καὶ ἀνεπηρέαστος ὑπὸ τῶν πολιτικῶν μεταβολῶν μέχρι συντελείας τοῦ αἰῶνος, διότι αἱ προθέσεις καὶ οἱ σκοποὶ αὐτῆς κεῖνται ἐν τῇ αἰωνιότητι, ἐνῷ τῆς πολιτικῆς μόνον προσωρινὰ συμφέροντα δύνανται νὰ ὑπάρξωσι.

Ἀλλοίαν ὁδὸν ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην ἠκολούθησεν ἡ δυτικὴ Ἐκκλησία. Ἴσως ἡ μὴ βαθεῖα κατανόησις τοῦ χριστιανισμοῦ, ἴσως δὲ καὶ αἱ ἱστορικαὶ περιστάσεις, ὡς εἴθισται νὰ λέγηται, συνετέλεσαν, ὅπως ὁ ἐν τῇ Δύσει χριστιανισμὸς ἐπὶ τῶν χρόνων ἤδη τῶν πρώτων χριστιανῶν αὐτοκρατόρων στενῶς συνδέσῃ τὴν ὕπαρξιν αὐτοῦ πρὸς εἶδός τι πολιτικῆς. Ὀλίγον δὲ κατ' ὀλίγον τὰ θρησκευτικὰ καὶ τὰ πολιτικὰ συμφέροντα τόσον στενῶς ἐσχετίσθησαν ἐν τῇ Δύσει, ὥστε ἐπήνεγκον ἀμαύρωσιν τῆς ἀληθοῦς χριστιανικῆς συνειδήσεως παρὰ τοῖς πιστοῖς. Ἐπὶ τέλους συνέβη, ὥστε τὰ πολιτικὰ συμφέροντα νὰ παραγκωνίσωσιν εἰς δευτέραν μοῖραν τὰ συμφέροντα τῆς πίστεως καὶ ὁ ρωμαῖος πρωθιεράρχης ἀπὸ πνευματικοῦ ἀρχηγοῦ νὰ μεταμορφωθῇ εἰς ἐπίγειον βασιλέα καὶ πολιτικὸν πράκτορα. Πόσον διεστράφησαν αἱ ἰδέαι ἐν τῇ δυτικῇ Ἐκκλησίᾳ ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ, ἀπόδειξις οἱ θρῆνοι καὶ ὀδυρμοί, οἵτινες ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐκπέμπονται ἐκ τοῦ Βατικανοῦ ἐπὶ τῇ ἀποστερήσει τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας, ἐνῷ ἔπρεπεν οἱ ἐν αὐτῷ νὰ δοξάζωσι τὸν Θεόν, διότι διὰ τῆς καταλήψεως τῆς Ρώμης ὑπὸ τῶν ἰταλικῶν στρατευμάτων παρέσχεν εὔκαιρον ἀφορμὴν πρὸς ἀνάνηψιν.

Καταφαίνεται τοιουτοτρόπως ὅτι ἡ «χριστιανικὴ» πολιτικὴ εἶνε ἐφεύρεσις καθαρῶς δυτική. Καὶ δὲν θὰ ὑπῆρχεν ἀνάγκη νὰ ἀψώμεθα τῆς ξένης τῇ ἡμετέρᾳ Ἐκκλησίᾳ ἀσθενείας ταύτης, ἂν τελευταίως οἱ παρ' ἡμῖν θαυμασταὶ τῆς Δύσεως δὲν ἐπεχείρουν νὰ συστήσωσι καὶ εἰς ἡμᾶς τὴν πολυθρύλητον ταύτην «χριστιανικὴν» πολιτικήν. [1]

---

1). Ὁ γνωστὸς παπολάτρης Βλ. Σολοβιώφ, κηρύττων τὴν «χριστιανικὴν πολιτικὴν» ἐν τῷ συγγράμματι «Ἐθνικὰ ζητήματα ἐν Ρωσσίᾳ», καὶ ὁ κόμης Λ. Τολστόης, διδάσκων ὅτι ὁ χριστιανισμὸς ὀφείλει νὰ μὴ συμβιβασθῇ πρὸς οὐδεμίαν πολιτικήν, κατ' οὐσίαν ὑποστηρίζουσι μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἰδέαν, ὅτι δηλ. τὸ κράτος καὶ ἡ πολιτικὴ ὀφείλουσι νὰ ὑποτάσσωνται εἰς τὸν χριστιανισμὸν τὸν νεωστὶ ἐφευρεθέντα ὑπὸ τῶν κκ. Σολοβιώφ καὶ Τολστόη. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ παρατηροῦμεν

Τὸ πρόβλημα τῆς πολιτικῆς συνίσταται ἐν γένει ἐν τῇ τακτοποιήσει τῶν σχέσεων τῶν τε μεταξὺ τῶν μελῶν ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ κράτους (ἐσωτερικὴ πολιτικὴ) καὶ τῶν μεταξὺ κρατῶν καὶ ἐθνῶν πρὸς ἄλληλα (ἐξωτερικὴ πολιτική). Αἱ σχέσεις αὗται εἶναι ὁ «κόσμος» ἐκεῖνος «ὁ ἐν τῷ κακῷ κείμενος», περὶ οὗ ἐρρέθη ὅτι «οὐαὶ τῷ κόσμῳ ἀπὸ τῶν σκανδάλων· ἀνάγκη γὰρ ἐλθεῖν τὰ σκάνδαλα» (Ματθ. 17,7). Ὁ πολιτικός, ὡς υἱὸς τοῦ αἰῶνος τούτου, ἐν ταῖς ἐνεργείαις αὐτοῦ συμμορφοῦται πρὸς τὸ πνεῦμα καὶ τοὺς νόμους τοῦ αἰῶνος τούτου καὶ συχνάκις καταφεύγει ἐξ ἀνάγκης εἰς τὴν βίαν, τὴν πονηρίαν καὶ τὸ ψεῦδος, γινώσκων ὅτι πάντα ταῦτα εἶνε ἀναγκαῖα ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἔνθα «ἀνάγκη ἐλθεῖν τὰ σκάνδαλα». Ὁ πολιτικὸς δὲν διστάζει νὰ ἀντιτάξῃ κακὸν ἀντὶ κακοῦ καὶ νὰ ἀπαιτήσῃ ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ, θεωρῶν ἐπιτεταμμένον ἐν πάσῃ περιπτώσει τὸν δι' ἀπάτης καὶ δόλου θρίαμβον τοῦ δικαίου κατὰ τῆς ἀδικίας. Κηρύττει πολέμους ἕνεκα ὑλικῶν ὑπολογισμῶν, θανατοῖ τὸν ἔνοχον καὶ ἂν ἔτι οὗτος εἰλικρινῶς μετενόησε, καὶ διὰ δόλου συλλαμβάνει καὶ ἐλέγχει τὴν ἐνοχὴν τοῦ ἅρπαγος ἢ τοῦ λῃστοῦ. Ἐπιτρέπεται καὶ προσήκει νὰ κριθῇ ὁ πολιτικὸς οὗτος ἐξ εὐαγγελικῆς ἀπόψεως; Ἥκιστα βεβαίως. Ἡ ἐφευρετικότης καὶ ἡ πανουργία τοῦ διαβληθέντος εἰς τὸν κύριον αὐτοῦ οἰκονόμου, προβάντος πρὸς ἐξασφάλισιν αὐτοῦ εἰς καταδολίευσιν τῶν λογαριασμῶν τοῦ κυρίου αὐτοῦ (Λουκ. 16,1—), εἶνε πρᾶξις ἥκιστα ἀνεκτὴ ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Χριστοῦ, ὁ εἰς ταύτην ὅμως προβὰς πανοῦργος οἰκονόμος ἐπῃνέθη ὑπὸ τοῦ ἰδίου κυρίου αὐτοῦ ὡς φρόνιμος καὶ ἐπικροτεῖται βεβαίως καὶ ὑπὸ πάντων τῶν υἱῶν τοῦ αἰῶνος τούτου, οἵτινες «φρονιμώτεροι ὑπὲρ τοὺς υἱοὺς τοῦ φωτὸς εἰς τὴν γενεὰν (τὴν ἑαυτῶν εἰσι» (Λουκ. 16,8).

Ἐκ χριστιανικῆς ἀπόψεως «ἡ κακία τοῦ κόσμου τούτου» εἶνε φαινόμενον ἀναγκαῖον, ἡ δὲ πάλη ἐν αὐτῷ τοῦ φυσικοῦ κακοῦ πρὸς τὸ φυσικὸν ἀγαθὸν εἶνε διηνεκής. Τὸ ἔργον δὲ τοῦ Μεσσίου δὲν ἀπέβλεπεν εἰς τὴν ἀνακαίνισιν τῶν ἐξωτερικῶν σχέσεων καὶ διατάξεων τῶν κοσμικῶν κρατῶν, ὡς ἐφαντάζοντο οἱ Ἰουδαῖοι, ἀλλ' εἰς τὴν ἵδρυσιν τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις εἶνε βασιλεία οὐχὶ ἐκ τοῦ κόσμου τούτου. Ἰδοὺ πῶς σκέπτεται περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ὁ ἀοίδιμος Μητροπολίτης Μόσχας Φιλάρετος. «Ὁ Σωτὴρ Χριστὸς συνέστησεν Ἐκκλησίαν καὶ οὐχὶ κράτος. Τῇ δυνάμει τοῦ ἐσωτερικοῦ νόμου τῆς χάριτος οὗτος διευθετεῖ τὸν ἐσωτερικὸν καὶ ἐξωτερικὸν βίον τῶν ἀνθρώπων, ἐνῷ τὸ κράτος προσπαθεῖ διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ ἐξωτερικοῦ νόμου νὰ τακτοποιήσῃ καὶ περιφρουρήσῃ τὸν ἰδιωτικὸν βίον τῶν ἐπὶ μέρους ἀνθρώπων καὶ τὸν πολιτικόν. Τούτου ἕνεκα τὸ κράτος οὐχὶ πάντοτε δύναται νὰ ἀκολουθῇ τὰς ὑψηλὰς ἀρχὰς τοῦ χριστιανισμοῦ, ἀλλ' ἔχει ἰδίας ἀρχάς, χωρὶς διὰ τοῦτο νὰ ἀποβαίνῃ ἀνάξιον τοῦ χριστιανισμοῦ. Ὁ χριστιανισμὸς π. χ. λέγει «τῷ θέλοντί σοι κριθῆναι καὶ (ὅτι ἀδικίας ἐπὶ δικαστηρίου) τὸν χιτῶνά σου λαβεῖν, ἄφες αὐτῷ καὶ τὸ ἱμάτιον.» Ἀλλὰ τὸ κράτος δὲν δύναται νὰ εἴπῃ εἰς τὸν παθόντα «ὃς εἰς τὸν ἅρπαγα καὶ ὅ,τι εἰσέτι οὗτος δὲν ἀφήρεσεν ἀπὸ σοῦ». Μὲ τοιοῦτον νόμον δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ συγκρατηθῇ κράτος, ἐν ᾧ ὑπάρχουσι καὶ ἀγαθοὶ καὶ πονηροί· Διὸ κατ' ἀνάγκην λέγει εἰς τὸν παθόντα, ἀποτάθητι εἰς τὸ δικαστήριον, ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου δὲ ἀναγκάζεται ὁ πονηρὸς ἢ ἀναιδὴς ἅρπαξ νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ ἁρπαγέν, ἐλεγχόμενος καὶ τιμωρούμενος διὰ τὴν ἁρπαγήν. Ἰδοὺ καὶ ἄλλο ἀπόφθεγμα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ ἀναφερόμενον εἰς τὰς τιμωρίας, ἃς καθώρισεν ὁ νόμος τοῦ Μωϋσέως· «Ἠκούσατε ὅτι ἐρρέθη, ὀφθαλμὸν ἀντ' ὀφθαλμοῦ καὶ ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος. Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν, μὴ ἀντιστῆναι τῷ πονηρῷ» (Ματθ. 5, 38,39). Ἀλλὰ καὶ τὸ παράγγελμα τοῦτο ἡ κυβερνητικὴ νομοθεσία ἀδυνατεῖ νὰ ἀκολουθήσῃ. Ὁ Σωτὴρ δὲν εἶνε κῶδιξ ποινικός, οὐδὲ ὁμιλεῖ οὕτως, ἵνα μεταβάλῃ τὸ εἶδος καὶ τὸν βαθμὸν τῆς ποινῆς. Παραδίδει νόμον πνευματικόν, τὸν νόμον τοῦ ὑπομένειν καὶ μὴ ἀπαιτεῖν τιμωρίας διὰ τὴν ὕβριν».[2]

Ἀλλά, θὰ ἀντείπῃ τις καὶ ἐνταῦθα, ὁ χριστιανισμὸς λοιπόν, ὅστις ἐξαγιάζει τοὺς πιστοὺς καὶ τὰς

ὅτι μεταξὺ τῶν θρησκευτικῶν διδασκαλιῶν τοῦ κ. Σολοβιώφ καὶ τοῦ κόμητος Τολστόη ὑπάρχει μεγάλη κατ' ἀρχὴν συνάφεια, καὶ δὴ μείζων ἢ ὅση φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως. Ὁ κατὰ τὴν μέθοδον τοῦ Σολοβιώφ ἐκχριστιανισμὸς τῆς ἐπιστήμης καὶ τοῦ πολιτισμοῦ κατ' οὐσίαν εἶνε ταὐτόσημος πρὸς τὴν Τολστοϊκὴν ἀποκήρυξιν ἀμφοτέρων ὡς ἐχθρῶν δῆθεν τοῦ ἀληθοῦς χριστιανισμοῦ. Ἡ ἄρνησις τοῦ «ἱστορικοῦ χριστιανισμοῦ» καὶ ἡ προσδοκία ἐν τῷ μέλλοντι χριστιανισμοῦ τινος «παγκοσμίου» εἶνε θεμελιώδεις ἀρχαὶ τῆς τε θεολογίας τοῦ κ. Σολοβιώφ καὶ τοῦ Τολστοϊσμοῦ.

2). Συλλογὴ γνωμῶν καὶ κρίσεων, τ. ε', μ. 1ον σελ. 129—134.

Ἡ κρίσις αὕτη τοῦ μεγάλου ὀρθοδόξου θεολόγου ἀποτελεῖ ἰσχυρότατον ἔλεγχον κατά τε τοῦ Βλαδ. Σολοβιώφ, ὅστις ἐν τῷ φυλλαδίῳ «Τὸ δίκαιον καὶ ἡ ἠθικὴ» πειρᾶται νὰ ἀποδείξῃ ὅτι τὰ κακουργοδικεῖα οὐδὲν δικαίωμα ἔχουσι νὰ ὁρίζωσι τὴν ἐνοχὴν τοῦ δικαζομένου καὶ νὰ τιμωρῶσιν αὐτόν, καὶ τοῦ κόμητος Τολστόη, τοῦ ἰδιοτρόπως ἑρμηνεύοντος τοὺς λόγους τοῦ Εὐαγγελίου« μὴ κρίνετε, ἵνα μὴ κριθῆτε» (Ματθ. 7,1).

ἐνεργείας αὐτῶν, δὲν ἐξαγιάζει ὡσαύτως καὶ τὰς χριστιανικὰς κοινωνίας καὶ τὰ κράτη, δὲν ἐξαγιάζει καὶ τὸν βίον καὶ τὴν ἐνέργειαν καὶ τούτων; Εἰς τὴν ἀντίρρησιν ταύτην θὰ ἀπαντήσωμεν ὡς ἑξῆς. Ὁ χριστιανισμὸς δὲν γινώσκει κοινωνίας καὶ κράτη, ἀλλὰ ἐπὶ μέρους πρόσωπα. Ἡ μόνη κοινωνία, ἣν ἔχει ὑπ' ὄψει τὸ Εὐαγγέλιον, εἶνε ἡ Ἐκκλησία, κοινωνία μὲν οὖσα καὶ αὕτη, ἀλλὰ κοινωνία διάφορος καὶ διακεκριμένη τῶν λοιπῶν κοινωνιῶν. Ὅτι δὲ ἐπὶ ἄλλων ἀρχῶν βασίζεται ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ ἢ τὰ πολιτικὰ συστήματα, ἐκφαντικώτατα ἐδήλωσεν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ἐξ ἀφορμῆς ἀκριβῶς παραπλησίας τινὸς συγχύσεως ὑπ' αὐτῶν τῶν πολιτικῶν συστημάτων πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν. «Οἴδατε, εἶπεν αὐτοῖς, ὅτι οἱ ἄρχοντες τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐτῶν καὶ οἱ μεγάλοι κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν. Οὐχ οὕτως δὲ ἔσται ἐν ὑμῖν· ἀλλ' ὃς ἐὰν θέλῃ ἐν ὑμῖν μέγας γενέσθαι, ἔστω ὑμῶν διάκονος, καὶ ὃς ἐὰν θέλῃ ἐν ὑμῖν εἶναι πρῶτος, ἔστω ὑμῶν δοῦλος» (Ματθ. 20, 25—26). Καὶ εἶπε τοὺς λόγους τούτους ὁ Ἰησοῦς Χριστός, οὐχὶ διότι ἠρνεῖτο τὸ νόμιμον τῆς ὑπάρξεως τῶν ἀνθρωπίνων κοινωνιῶν καὶ τῶν διαφόρων κοινωνικῶν ἐθίμων[3], ἀλλὰ διότι ὁ σκοπὸς τοῦ εὐαγγελικοῦ κηρύγματος συνίστατο, ὡς ἤδη ἐλέχθη ἀνωτέρω, οὐχὶ ἐν τῇ βελτιώσει τοῦ πολιτικοῦ βίου τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλ' ἐν τῇ προετοιμασίᾳ τῶν ἀνθρώπων, ὅπως γένωνται ἄξιοι πολῖται τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Διὸ καὶ βλέπομεν ὅτι ὁ πολιτικὸς καὶ κοινωνικὸς βίος καὶ ἐν τοῖς χριστιανικοῖς ἔθνεσιν ἀκολουθεῖ κατ' οὐσίαν τὴν αὐτὴν ὁδόν, ἣν καὶ πρὸ Χριστοῦ ἠκολούθει ἐν τοῖς ἐθνικοῖς. Οἱ αὐτοὶ πόλεμοι, αἱ αὐταὶ καταδουλώσεις τοῦ ἑνὸς ἔθνους ὑπὸ τοῦ ἄλλου, ὁ αὐτὸς θρίαμβος τῆς ἰσχύος κατὰ τῆς δικαιοσύνης ἐν τῇ σφαίρᾳ τῶν διεθνῶν σχέσεων, ἡ αὐτὴ κυριαρχία τῆς διαφθορᾶς, τῶν ἐγκλημάτων, τοῦ ψεύδους καὶ τῆς μοχθηρίας ἐν ταῖς κοινωνικαῖς σχέσεσιν, οἷα κατ' οὐσίαν ὑφίστατο καὶ παρ' ἐθνικοῖς.

Ἄλλως τε τί τοῦ πολιτικοῦ βίου ἠδύνατο νὰ ἐξαγιάσῃ τὸ Εὐαγγέλιον; Τὸν πόλεμον; ἀλλ' ἐρρέθη «Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν» (Ματθ. 5,44). Τὴν ἐθνικὴν φιλαυτίαν; ἀλλὰ καὶ περὶ ταύτης ἐλέχθη «Οὐκ ἔνι Ἕλλην καὶ Ἰουδαῖος, περιτομὴ καὶ ἀκροβυστία, βάρβαρος, Σκύθης, δοῦλος, ἐλεύθερος, ἀλλὰ τὰ πάντα καὶ ἐν πᾶσι Χριστός» (Κολ. 3,11). Τὴν ἐδαφικὴν κατοχήν; ἀλλ' ἐρρέθη «Τοῦ Κυρίου ἡ γῆ καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς» (Ψαλ. 23,1).

Ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ἐσωτερικῇ πολιτικῇ πᾶσα διάταξις μὴ στηριζομένη ἐπὶ τῆς εὐαγγελικῆς ἀρχῆς «Ἀλλ' ὃς ἐὰν θέλῃ ἐν ὑμῖν μέγας γενέσθαι, ἔστω ὑμῶν διάκονος, καὶ ὃς ἐὰν θέλῃ ἐν ὑμῖν εἶναι πρῶτος, ἔστω ὑμῶν δοῦλος» (Ματθ. 20,26-28) εἶνε ἐξ εὐαγγελικῆς ἀπόψεως ἀπαράδεκτος. Εἶνε ὅμως δυνατόν, ἐρωτῶμεν, ἐν τῷ σημερινῷ πολιτικῷ βίῳ αἱ σχέσεις τῶν ἀρχόντων πρὸς τοὺς ἀρχομένους νὰ συμβαδίζωσιν ἀκριβῶς καὶ ἐν ὅλῃ τῇ ἐκτάσει πρὸς τὸ εὐαγγελικὸν τοῦτο παράγγελμα; Τί θὰ συνέβαινε, λ. χ., ἂν τις ἀπῄτει τὴν ἀκριβῆ ἐφαρμογὴν καὶ ἐν τῷ πολιτικῷ καὶ τῷ κοινωνικῷ βίῳ τῆς ὑψηλῆς εὐαγγελικῆς ἀρχῆς «Μὴ ἀντιστῆναι τῷ πονηρῷ, ἀλλ' ὅστις σε ῥαπίσῃ ἐπὶ τὴν δεξιάν σου σιαγόνα, στρέψον αὐτῷ καὶ τὴν ἄλλην, καὶ τῷ θέλοντί σοι κριθῆναι καὶ τὸν χιτῶνά σου λαβεῖν, ἄφες αὐτῷ καὶ τὸ ἱμάτιον» (Ματθ. 5,37—), ἤτις ἀρχὴ τυγχάνει ἄλλως ἐφαρμόσιμος καὶ ἐπιβάλλεται ἐν τῷ ἐσωτερικῷ, τῷ ψυχικῷ, τῶν ἀνθρώπων βίῳ;

Ἐὰν ἐξετάσωμεν τὴν ἱστορίαν τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, τοῦ ἀληθοῦς τούτου φύλακος καὶ ἐκδηλωτοῦ τῆς εὐαγγελικῆς διδασκαλίας καὶ τοῦ εὐαγγελικοῦ πνεύματος, θὰ ἴδωμεν ὅτι αὕτη οὐδέποτε εὐλόγησεν ἢ ὑπέθαλψε τοὺς πολέμους καὶ ὑπὲρ τῶν ὑψηλοτάτων ἔτι σκοπῶν ἐπιχειρουμένους. Εὐλόγησε πολλάκις, εἶνε ἀληθές, τὰ τέκνα αὐτῆς ἀπερχόμενα εἰς τὸν ἀγῶνα, εὐχήθη περὶ τῆς νίκης τῶν ὀρθοδόξων καὶ οὐδέποτε ἐλησμόνησεν ἐν ταῖς προσευχαῖς αὐτῆς τοὺς ἐν τοῖς πολέμοις πεσόντας, ἀλλὰ πάντα ταῦτα οὐδόλως εἶνε δυνατὸν νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἐξαγίασις καὶ δικαίωσις τοῦ πολέμου ἐκ χριστιανικῆς ἀπόψεως. Ὁ πόλεμος, οἱοσδήποτε καὶ ἂν εἶνε καὶ ἐξ οἱωνδήποτε λόγων καὶ ἂν προέρχηται, εἶνε κατὰ τὴν δόξαν τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, εἰ καὶ ἀναπόφευκτον πολλάκις, ἀλλὰ πάντοτε ὅμως κακὸν καὶ μόνον κακόν, διὸ καὶ διαρκῶς αὕτη εὔχεται ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου. Ἐὰν δὲ εἰς τὸ μέγα τοῦτο δυστύχημα καὶ κακὸν συμβῇ ποτε νὰ περιπέσωσι καὶ τὰ ἴδια αὐτῆς πιστὰ τέκνα, αὕτη ἐνισχύει καὶ ἐμψυχοῖ αὐτὰ διὰ τῆς εὐλογίας αὐτῆς, ὡς ἐνεψύχου ποτὲ καὶ τοὺς ἁγίους μάρτυρας βαδίζοντας εἰς τὰ μαρτύρια, καὶ εὔχεται ὑπὲρ αὐτῶν, ὡς εὔχεται καὶ περὶ τῶν «καμνόντων,» καὶ

---

3). «Τίς δὲ ἐξ ὑμῶν δοῦλον ἔχων ἀροτριῶντα ἢ ποιμαίνοντα, ὃς εἰσελθόντι ἐκ τοῦ ἀγροῦ ἐρεῖ εὐθέως, παρελθὼν ἀνάπεσαι· ἀλλ' οὐχὶ ἐρεῖ αὐτῷ, ἑτοίμασον τί δειπνήσω, καὶ περιζωσάμενος διακόνει μοι, ἕως φάγω καὶ πίω, καὶ μετὰ ταῦτα φάγεσαι καὶ πίεσαι σύ; μὴ χάριν ἔχει τῷ δούλῳ ἐκείνῳ, ὅτι ἐποίησε τὰ διαταχθέντα αὐτῷ; οὐ δοκῶ» (Λουκ. 17,7—9).

«αἰχμαλώτων.» Ἔτι ὀλιγώτερον ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία εἶνε δυνατόν ποτε νὰ ἐπιδοκιμάσῃ καὶ εὐλογήσῃ τὴν καταδυνάστευσιν τῆς μιᾶς ἐθνικότητος ὑπὸ τῆς ἄλλης καὶ τὰς κατακτήσεις ξένων χωρῶν, ὑφ' οἱονδήποτε εὔλογον πρόσχημα καὶ πρὸς οἱονδήποτε σκοπόν, καὶ ἱερὸν ἔτι, καὶ ἂν γίνωνται.

(ἕπεται συνέχεια)

ΤΟ ΓΗΡΟΜΕΡΙΟΝ

ΣΤΑΥΡΟΠΗΓΙΑΚΗ ΜΟΝΗ ΚΑΙ ΕΞΑΡΧΙΑ ΕΝ ΘΕΣΠΡΩΤΙΑι

Ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμὸν 48 π. ἔ. φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ἐδημοσιεύθησαν ἀρκετὰ περὶ τῆς Μονῆς Γηρομερίου, ἐν οἷς καὶ τεμάχια διαφόρων ἐγγράφων ἀποκειμένων ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ ταύτῃ· ἀλλ' ὅπως ἐπὶ μεῖζον ἱκανοποιήσωμεν τὰς ἀπαιτήσεις τῶν ἀρχαιολογούντων, τῶν ἑκάστοτε τὰ κείμενα ἐπιζητούντων, ἐκπληρωθῇ δὲ καὶ ὁ σκοπὸς τῆς διὰ τῆς δημοσιεύσεως περισώσεως ἐν τῷ μέλλοντι χρόνῳ τῶν ἀρχαίων ἐγγράφων, καὶ ὅπως δώσωμεν ἔτι ἐκτενεστέρας πληροφορίας καὶ ἱστορικὰς σημειώσεις περὶ τῆς Σταυροπηγιακῆς καὶ Ἐξαρχιακῆς Μονῆς ταύτης τῆς διαλαμψάσης ἔκπαλαι καὶ ἑστίας φώτων καταστάσης μέχρι τέλους τῆς ΙΖ' ἑκατονταετηρίδος, ἀποσπῶμεν ἐκ τῆς ἀνεκδότου πραγματείας ἡμῶν, τῆς ὑπὸ τὸν ἀνώτερω τίτλον τὰ ἑξῆς, ἅτινα δημοσιεύομεν ἐπίσης διὰ τῆς ἐγκρίτου «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» τῆς μόνης καταλλήλου καὶ τῆς ἀπὸ ἐτῶν πολύτιμον ὕλην μέσης ἱστορίας τοῦ γένους ἀποθησαυρισάσης ἐν τοῖς φύλλοις αὐτῆς.

Α.

1. Ἐντὸς τοῦ ναοῦ κατὰ δυτικὴν πλευρὰν καὶ δεξιᾷ τῆς θύρας ὑπάρχει ἡ ἑξῆς ἀνορθόγραφος ὅλως ἐπιγραφή:

Ἐν ταὶς ἡμέραις
ἐκείναις τοῦ θεοφι-
λεστάτου δεσπότῃ κὺρ
Παρθενίου σὺν ἔτη †
ΑΧΟΘ .ᵛ- ἀνεγράφη καὶ
ἀνεστορήθη τῆς Ἁγίας καὶ ἐν-
δόξου καὶ ἀειπαρθένου
Μαρίας ἀπὸ ἐξοδείας τοῦ κὺρ κυρι-
ωτάτου Κὺρ Πάνου ἱερομνήμων
καὶ ἑξῆς εἰς αἰώνιον.

2. Ἐν τῇ χειρογράφῳ Ἀκολουθίᾳ τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς Μονῆς Ὁσίου Νείλου, ἥτις προσκεκολλημένη ἐστὶν εἰς ἕτερον χειρόγραφον, ὅπερ περιέχει τὴν κανονικὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν καὶ τοῦ αὐτοῦ ἐστι γραφικοῦ χαρακτῆρος, καὶ ἥτις φέρει τὰ ἑξῆς ἐν ἀρχῇ: «Ἀκολουθία σὺν Θεῷ ἁγίῳ τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Νείλου τοῦ ἡγιασμένου τοῦ ἐν τῷ γηρομέρει», εὑρηται ὁ ἀνέκδοτος ἐπίσης μέχρι τοῦδε βίος αὐτοῦ ἔχων οὕτως:

Συναξάριον τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Νείλου τοῦ ἡγιασμένου.

Νεῖλος ἀρετὰς ὡς ῥεῖθρον πελαγίζων
ἄρδει τὰς ψυχὰς ὡς τὴν γῆν ἄλλος Νεῖλος.

Ὁ μακάριος οὗτος καὶ μέγας ἐν ἀσκηταῖς πατὴρ ἡμῶν Νεῖλος ὑπῆρχεν ἐκ τῆς μεγάλης καὶ περιφανοῦς Κωνσταντινουπόλεως γεννήτορας ἔχων εὐγενεῖς καὶ πλουσίους, ἐκ βασιλικῆς φυλῆς τῆς τοῦ Λάσκαρι καταγομένους· ἐξ ἁπαλῶν οὖν εὐθὺς τῶν ὀνύχων τὸν μονήρη βίον ἀσπασάμενος, κατέλιπε συγγένειαν, δόξαν, πλοῦτον καὶ αὐτοὺς τοὺς γεννήσαντας καὶ λάθρα τῆς πόλεως ἐξελθὼν διαπόντιος ἐν τῇ τῶν ἀκοιμήτων μονῇ παρεγένετο· καὶ τὸ τῶν μοναχῶν ἐνδυσάμενος σχῆμα πρὸς τοὺς ἀσκητικοὺς ἀγῶνας ἀποδύεται· καὶ χρόνον ἐνδιατρίψας ἐκεῖσε συχνὸν πρὸς τὴν βασιλεύουσαν ἔρχεται καὶ τὴν μητέρα καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ θεασάμενος ἐλεημοσύνην παρ' αὐτῶν ὡς τις ἄγνωστος καὶ *προσάντης* ἐδέξατο· ἐκεῖθεν ἀπάρας σὺν ἄλλοις τισὶ τὰ Ἱεροσόλυμα καταλαμβάνει καὶ τὸν ζωοποιὸν προσκυνήσας τάφον καὶ τῶν ἐκεῖσε πάντων ἁγίων τόπων κατατρυφήσας, αὖθις ἐν Κωνσταντινουπόλει γίνεται γέροντί τινι Θεοφίλῳ ἑπόμενος· σὺν αὐτῷ οὖν μιχαὴλ τὸν παλαιολόγον ὡς βλάσφημον ἐξελέγξαντες τῆς βασιλείας τότε δραξάμενον καὶ τῇ τῶν λατίνων φρενοβλαβῶς *ὑποσυρρέντα* βλασφημίᾳ καὶ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐκ τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ ἐκπορεύεσθαι κακῶς φρονοῦντα καὶ λέγοντα, ἐξορίαν ἀμφότεροι κατακρίνονται· ἐν ἀκατίῳ βληθέντες μονότατοι ἄρτου χωρὶς καὶ ὕδατος καὶ ἐν τῇ θαλάσσῃ ριφθέντες, οὐ κωπίων, οὐ κυβερνήτην ἔχοντες, εἰμὴ μόνον τέσσαρας ἄρτους, οὓς γυνή τις θεοφιλὴς λαθραίως τούτους ἐδεξιώσατο· τεσσαράκοντα τοίνυν ἡμέρας τῇ θαλάσσῃ κινδυνεύοντες, μᾶλλον δὲ τῆς ἄνωθεν προνοίας φερόμενοι, ἐν τῇ τῶν ἁγίων ἀββάδων ἀπερρίφθησαν μονῇ καὶ τοῦ γέροντος πρὸς Κύριον ἐκδημήσαντος, αὐτὸς τῇ πύλῃ τῆς μονῆς τριετῆ χρόνον προσεκαρτέρησε· κἀκεῖθεν πρὸς τὴν ἐνεγκαμένην τρίτον γίνεται καὶ ἀνδρονίκῳ τῷ εὐσεβεῖ βασιλεῖ καὶ πᾶσι φανεὶς αἰδέσιμος εἰς ἱεροσόλυμα πάλιν παραγίνεται· καὶ πάντα τόπον ἅγιον περινοστήσας καταλαμβάνει τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν καὶ περὶ τὴν γῆν τῶν Σοδόμων γενόμενος καὶ εἰς *σιγὰς* μεταβὰς τήν τε γυναῖκα τοῦ Λὼτ καὶ τὴν ἀκρότομον θεασάμενος πέτραν καὶ πάντων τῶν ἐμφερομένων τῇ γραφῇ θείων θαυμασίων κατατρυφήσας, εἰς τὸ πίναιον ὄρος ἔρχεται· ἑπταετῆ τοίνυν ἐκεῖσε χρόνον

HBOHY Μεμικοβα

ἐγκαρτερήσας καὶ καλῶς τὴν τῶν πατέρων θεάρεστον ἀπομαξάμενος πολιτείαν πρὸς τὸ καρμήλιον ὄρος μετέβη καὶ τοσούτους ἐν αὐτῷ χρόνους τελέσας τὴν ἱεριχὼ καταλαμβάνει ἔνθα τριετίαν διάγων πρὸς τὸν Ἰορδάνην ἀφίκετο καὶ δεκατέσσαρα προσμείνας ἔτη τῇ τοῦ ἁγίου Γερασίμου μονῇ, ἐκεῖθεν ἀπαίρει καὶ ἐν ταῖς νήσοις γενόμενος καὶ ταύτας διελθὼν ἐν πολλῇ κακουχίᾳ καὶ ἀσκήσει πρὸς πελοπόννησον ἔρχεται καὶ τὴν Κέρκυραν διαπεράσας εἰς τόπον ἱεριχὼ λεγόμενον καταντᾷ τοῖς τῶν κανίνων μέρεσι διακείμενον, ἔνθα δὴ κελλίον μικρὸν πηξάμενος διετέλει· μὴ μεταβαίνειν λοιπὸν ἐκ τοῦ χήρους δυνάμενος ἐν ᾧ τόπῳ καὶ ἱεριχιώτης ἐπεκλήθη, τὸ γὰρ ἴδιον ὄνομα μέχρι τέλους ἀπέκρυψε πᾶσιν, ἀλλὰ κἀκεῖθεν παρακληθεὶς παρά τινων θεοφίλων ἐξέρχεται καὶ περὶ τὸ Γηρομέριον γεγονὼς ἐκεῖθεν μέχρι τέλους προσεκαρτέρησε· μικρὰν οὖν ἐκεῖσε συναγαγὼν ἀδελφότητα καὶ τῇ μητρὶ τοῦ Κυρίου εὐκτήριον οἶκον δειμάμενος, τὸν συνήθη κανόνα τῆς ἀσκήσεως διετέλει· αἰδέσιμον οὖν αὐτὸν ἡ περὶ αὐτοῦ φήμη παντοχοῦ καὶ πᾶσι προϊοῦσα καὶ αὐτοὺς τοὺς δεσπόζοντας πρὸς αὐτὸν παραγίνεσθαι καὶ τῆς παρ' αὐτοῦ εὐεργεσίας ἀξιοῦσθαι πεποίηκεν· ἦν γὰρ καὶ τὸ τῆς ἱερωσύνης ἀξίωμα περικείμενος· θεαρέστως τοίνυν βιώσας καὶ εἰς ἔσχατον γῆρας ἐλήλακώς, περίπου τὰ ἑξήκοντα καὶ ἑκατὸν ἔτη γενόμενος καὶ περὶ τῶν ἑπομένων πολλοῖς προειπὼν πρὸς Θεὸν ὃν ἐπόθησεν ἐξεδήμησε πρώτην τοῦ Ἰανουαρίου ἄγοντος, πολλῶν θαυμάτων ζῶν τε καὶ μετὰ θάνατον γέγονεν αὐτουργός· λέγεται δὲ τόν τε θάνατον αὐτοῦ προειπεῖν καὶ τὸν ἴδιον ἐπιδείξας τάφον ἐν τῇ πέτρᾳ αὐτομάτως εὑρεθέντα· ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν τῆς ἐν τῷ τάφῳ ἱσταμένης πλατάνου ρίζαν, πηγὴν εἶπεν ὕδατος ἀναβλῦσαι τῇ ὥρᾳ τῆς αὐτοῦ τελευτῆς, ὃ καὶ γέγονε, μετὰ δὲ χρόνον τινῶν βουληθέντων τὸ ἅγιον αὐτοῦ θεάσασθαι λείψανον, οὐ συνεχώρησεν ὁ Θεός· σπήλαιον γὰρ ἀπορραγὲν τὸν τάφον ἐπεκάλυψε καὶ ἔστι κεκαλυμμένος μέχρι τῆς σήμερον».

Εἰς ἕτερον χειρόγραφον νεώτερον ἐν τῇ ἀντιγραφῇ διασώζεται ἡ ὁμολογία τῆς ὀρθοδόξου πίστεως τοῦ ὁσίου πατρὸς Νείλου καὶ ἡ διαθήκη τούτου μετ' αὐτήν, ἔχουσα οὕτως :

(ἀκολουθεῖ)

Δ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΗΣ

ΑΝΑΦΩΝΗΣΙΣ

Καλοῦνται οἱ μέχρι τοῦδε καθυστερήσαντες τῶν ἱερέων ὅπως προσερχόμενοι εἰς τὰ Πατριαρχεῖα ἀποτίσωσι τὰς τακτικὰς ἐτησίας δόσεις καὶ ἀνανεώσωσι τὰς κεκανονισμένας διαμονὰς αὐτῶν·

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 21 Ἰανουαρίου 1900.

Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Καλεῖται ὁ Δημήτριος Τσυκαλᾶς ἰατρός, ὑπήκοος Ὀθωμανός, τέως μὲν κάτοικος Πέραν (ὁδὸς Χαλεπλῆ, ἀρ. 25), νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 8ην Εὐρωπαϊστὶ τῆς πρωΐας μετὰ τὴν παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων κοινοποιήσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ πρὸ τοῦ Πνευματικοῦ τῶν Πατριαρχείων Δικαστηρίου, εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου πληρεξουσίου νομίμως διωρισμένου, ὡς ἐναγόμενος ἐπὶ διατροφῇ ὑπὸ τῆς ἐμοῦ γυναικὸς Εὐφροσύνης, τὸ γένος Ἀντωνίου Σπάρταλη, ὑπηκόου Ὀθωμανῆς, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης καὶ διαμενούσης ἐν Πέραν (ὁδὸς Ταρλάπαση Φουσουτσοῦ ἀρ. 12). Προσεπιδηλοῦται δ' αὐτῷ ὅτι, ἐὰν μὴ ἐμφανισθῇ κατὰ τὴν ὡς ἄνω ὁριζομένην δικάσιμον, ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ θεωρηθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ. Ἡ παροῦσα κλῆσις τρὶς δημοσιευθήσεται κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων ἐφημερίδων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου.»

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 19 Ἰανουαρίου 1900. 1

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.)† **Ὁ Χαλδείας ΓΕΡΒΑΣΙΟΣ**

Ὁ Γραμματεύς

(ὑπογρ.) **Διάκονος Ἄνθιμος Π. Ὀρφανίδης**

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤ. ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΜΕΤΡΩΝ

Προσκαλεῖται ἡ ἐκ Γαρδᾶ τῆς Ἐπισκοπῆς Μετρῶν ὁρμωμένη Ἀγλαΐα τὸ γένος Δεβετζόγλου σύζυγος τοῦ δημοδιδασκάλου Κωνσταντίνου Γιασαδοπούλου ἀγνώστου διαμονῆς, νὰ παραστῇ ἐνώπιον τοῦ ἐν Μέτραις Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου, αὐτοπροσώπως ἢ διὰ πληρεξουσίου Ἐπιτρόπου, τὴν 17ην Φεβρουαρίου 1900 ἡμέραν Πέμπτην τῆς ἑβδομάδος καὶ ὥραν 9ην πρ. μεσημβρίας ὁρισθεῖσαν δικάσιμον τῆς κατ' αὐτῆς ἀγωγῆς ἐπὶ διαζεύξει τοῦ συζύγου της Κωνσταντίνου Γιασαδοπούλου.

Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει δικασθήσεται ἐρήμην.

Ἐν Μέτραις, τῇ 15 Ἰανουαρίου 1900. 1

Ὁ πρόεδρος τοῦ Ἐκκλ. Δικαστηρίου

† **Ὁ Μετρῶν καὶ Ἀθύρων ΙΩΑΚΕΙΜ**

Ὁ Γραμματεύς

Β. Μαυρογέλαστος.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Πατριαρχικοῦ Τυπογραφείου ἀγγέλλει τῷ δημοσίῳ ὅτι ἐν τῷ καταστήματι τούτῳ γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι ἐκτυπώσεως **βιβλίων, ἐκκλησιαστικῶν μουσικῶν βιβλίων, φυλλαδίων, διπλοτύπων, πινάκων, ἀγγελτηρίων, ἐπισκεπτηρίων** καὶ παντὸς εἴδους ἐντύπων εἴς τε τὴν ἑλληνικήν, τὴν τουρκικὴν καὶ τὰς λοιπὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας.

Ὁ ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

НБ ОНУ Мечникова
Наукова бібліотека ОДЕСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ ім. І. І. МЕЧНИКОВА
НБ ОНУ 878848 07/04/23
1948
П.Ш.-726243